
Philippe Parreno
9.12 2018 – 13.1 2019
My Room is Another Fish Bowl 2016
Snow Dancing 1995
Anywhen 2018

Norra Sidan

Tensta konsthall

Philippe Parreno
9.12 2018 – 13.1 2019

My Room is Another Fish Bowl, 2016
Mylar Bar fish, Tropical fish 1,
Tropical fish 2, Fantasy fish

Snow Dancing, 1995
Dörrhandtag i form av julgranskulor

Anywhen, 2018,
Film, ca 12 minuter. Loopas fredag
28.12 14:00–18:00 i Klassrummet

Under några vinterveckor intas Tensta konsthall av över fyra hundra metallglänsande fritt svävande exotiska fiskar. Det är Philippe Parrenos **My Room is Another Fishbowl** som även var en fristående tematisering i den uppmärksammade installationen i turbinhallen på Tate Modern i London för två år sedan. I fokus står det okontrollerbara, det organiskt cykliska och upplevelsen av förundran.

Med sina suggestiva, subtilt samhällskritiska och mångtydiga filmer och installationer var Philippe Parreno en av de konstnärer som på nittioalet snabbt kom att få stor betydelse i samtidskonsten. Känd för en större allmänhet blev han med sin film **Zidane: A 21st Century Portrait (2006)**. Parreno arbetar med film, video, ljud, skulptur, performance och informationsteknik och samarbetar gärna med andra professioner som exempelvis musiker, vetenskapsmän, arkitekter och författare. Philippe Parreno är särskilt intresserad av utställningen som konstnärligt uttryck, där enskilda arbeten, bland annat film, teckning, objekt och fotografi, ständigt ingår i nya konstellationer.

My Room is Another Fishbowl från 2016 är ett exempel på konstnärens långvariga intresse för olika livsformer på jorden. Hur stort och smått liv påverkas av temperatur, ljus och ljud. Installationen är en fristående fortsättning på hans utforskande av hur fenomen och skeenden, känslor, teknik, kontroll och förundran existerar tillsammans i lager av parallella sys-

tem. På Tate Modern var den svävande installationen en del av en större komplex helhet, som en upplevelse för alla sinnen med ljud, ljud och rörelser som förändras över tid utan någonsin att loopa tillbaka till samma punkt.

Under utställningsperioden kommer också en filmvisning att äga rum, med filmen **Anywhen**, som även den visades i samband med Tate-installationen med samma namn. **Anywhen (2018)** undersöker kommunikationens bräckliga natur med hjälp av komikern och buktalaren Nina Contis röst. En monolog skriven av Parreno hörs inifrån en bläckfisk som förkroppsligar känslan av att något finns inne i henne som uttrycker sig genom ett icke-symboliskt språk. Istället sker kommunikationen via ett mönster som är en del av den märkvärdiga varelsens medfödda kamouflagetrick. Vissa arter av bläckfiskdjuren har ett avancerat system av neuro- och hormondrivna huddelar som kan ändras och förvandlas – de kan konsten att förvandla sig till just det som de vill kommunicera. Deras cellväggar är genomsläppliga och blir därför ett med sin omgivning. Insikten om de här biologiska möjligheterna blir en påminnelse om hur begränsat vårt eget mänskliga språk är.

Philippe Parreno har med ytterligare ett verk – även det med festtema: **Snow Dancing (1995)** där alla konsthallens synliga dörrhandtag byts ut mot stora julgranskulor. Liksom många av Parrenos verk är också det här en fortsättning på en idé som levt vidare i olika gestalter i fria associationsbanor under många års tid. **Snow Dancing** började med att Parreno för några vänner beskrev en fest som ännu inte ägt rum. Beskrivningen blev en bok och först därefter, två månader senare, iscensattes festen på konsthallen Consortium i Dijon till vilken ett hundratal personer bjöds in. Festen pågick så lång tid som det tog att läsa beskrivningen, en och en halv timme. De avtryck som gästerna därefter lämnat efter sig blev objekt i en installation. I december, då utställningen på Tensta konsthall öppnar, upplevs dörrkulorna som julde-

korationer, men så fort nyår passerat kommer de i utställningskontexten att återgå till sin betydelse som del av ett "konstverk". Betydelsen förändras tack var tidens gång, snarare än genom byte av plats som är det klassiska duchampska knepet.

Philippe Parreno har sedan 90-talet omdefinierat utställningsformen som idé genom att använda den som sitt medium och placera dess modell i själva hjärtat av den konstnärliga processen. Genom att arbeta i vitt skilda tekniker gestaltar Parreno sina utställningar som regisserade utrymmen i vilka serier av händelser äger rum och utvecklas över tid. Han tar sikte på att transformera utställningsbesöket till en sammanhållen upplevelse som spelar med rumsliga och tidsmässiga gränser och besökarens sensoriska upplevelser, ledda genom rummet av en orkestrering av ljud och bild. För konstnären är utställningen mindre ett allkonstverk än ett nödvändigt oberoende som erbjuder en rad öppna möjligheter.

Den Paris-baserade konstnären Philippe Parreno har ställt ut och publicerats internationellt. Han studerade på Ecole des Beaux-Arts i Grenoble 1983–1988 och vid Institut des Hautes Etudes en arts plastiques at the Palais de Tokyo, Paris 1988–1989. 2016 fick Parreno uppdraget för Hyundai Commission för Tate Moderns turbinhall som fick titeln *Anywhen*. 2013 blev han den första konstnären som fick in ta hela Palais de Tokyo, Paris med utställningen *Anywhere, Anywhere Out of the World*. In *Dancing around the Bride* (2012) på Philadelphia Museum of Art curerad av Carlos Basualdo tillsammans med Erica F. Battle, agerade Parreno som "iscensättare" *metteur-en-scene*, för att aktivera konstnärskapen hos John Cage, Merce Cunningham, Jasper Johns och Marcel Duchamp. 2014 deltog och curerade Parreno i ett samarbete med ett flertal konstnärer och curatorer, bl a Tino Sehgal, Liam Gillick, Hans Ulrich Obrist, Asad Raza och Pierre Boulez utställningen *Solaris Chronicles* på LUMA Arles Campus.

Parreno har haft separatutställningar på Gropius Bau, Berlin (2018); Jumex, Mexico City (2017); The Rockbund Art Museum, Shanghai (2017); Serralves Museum of Contemporary Art, Porto (2017); ACMI, Melbourne (2016/17); HangarBicocca, Milano (2015/2016), Park Avenue Armory, New York (2015); Palais de Tokyo, Paris (2014/2013); CAC Malaga (2014); Garage Museum of Contemporary Art, Moskva (2013); Fondation Beyeler, Riehen/Basel (2012); Serpentine Gallery, London (2010-2011); Centre for Curatorial Studies, Bard College, New York (2009–10); Irish Museum of Modern Art, Dublin (2009–10); Kunsthalle Zürich (2009) and Centre Georges Pompidou, Paris (2009). År 1999 hade han en monografisk filmvisning inom ramen för *Samtida film och video* på Moderna museet. 2000 deltog han i grupputställningen *What If: Konst på gränsen till arkitektur och design* på Moderna museet och 2001 gjorde han en ny film för Moderna museet projekt.

Personal på Tensta konsthall

Didem Yildirim
produktionskoordinator

Fahyma Alnablsi
receptionsansvarig
och språkcaféledare

Fredda Berg
värd

Hanna Nordell
producent

Henny Josefsson
värd

Isabella Tjäder
kommunikatör

Makda Embaie
assistent

Maria Lind
chef

Muna Al Yaqoobi
assistent Kvinnocafé

Nawroz Zakholy
assistent

Nina Svensson
förmedling

Paulina Sokolow
kommunikationsansvarig

Rasmus Sjöbeck
värd

Praktikanter:

Cecilia Harrison

Ella Saar

Leila Taalbi

Ockie Basgül Dogan

Viktoria Andersson

Installation:

Johan Wahlgren

Ulrika Gomm

**Tack till Marie Auvity och hela
Philippe Parrenos studio**